

10 Φεβρουαρίου 2015

επίσκοπο, τον Σιατίστης

του π. Γεωργίου Μπετσάκου

Στέλιο, αγαπητέ φίλε και αδελφέ,

Καλημέρα,

Άργησα να σου γράψω. Απουσίαζα.

Σου οφείλω τα βιογραφικά που τα φωτοτύπησα από τον τόμο που εκδόθηκε για τα

τριάντα χρόνια της επισκοπικής του διακονίας.

Εκείνο που θάθελα να σε βεβαιώσω είναι ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν Άγιος. Ζούσε άγια. Είκοσι χρόνια που τον έζησα από κοντά το έβλεπα, το ένοιωθα. Ακτινοβολούσε φως, γέλιο, ήρεμο. Απλός σ' όλα του. Φτωχός μέχρι τρέλας. Λιτός απερίγραπτα. Ντρέπομαι όταν αναλογίζομαι το πόσες φορές λειτούργησα μαζί του κι εγώ φορούσα στολές πλούσιες κι αυτός ήταν πλάι μας φτωχότατος.

Θα σου πω κάτι για να θαυμάσεις πάνω σ' αυτό. Αγόρασα μια βαλίτσα, κάποτε, για τις στολές μου όταν μετακινούμουν. Δερμάτινη. Ήλθε λοιπόν στην Εκκλησία, ως τοποτηρητής. Είχε μια βαλίτσα ξύλινη – εσωτερικά επενδυμένη με ταπετσαρία χάρτινη, σαν κι αυτές που έχουν κάτι λαϊκά μπαούλα. Ντράπηκα. Παπάς εγώ. Δεσπότης αυτός. Του λέω, «Γέροντα δεν πάει άλλο. Θα πάρετε τη βαλίτσα τη δική μου». Επαναστάτησε. «Όχι» μου λέει, «εσύ είσαι οικογενειάρχης, έχεις παιδιά και άλλα τέτοια». Τελικά την πήρε.

Ύστερα από μέρες μου τηλεφώνησε. «Έλα να πάμε να λειτουργήσουμε σε κάποια κωμόπολη». Πάω, τι να δω. Η ξύλινη βαλίτσα. «Πάλι τα ίδια» του λέω. «Παιδάκι μου, μου λέει, «έπιασε τόπο, την έδωσα σε μια φτωχιά».

Πήγαμε, κάποτε με τους δικούς μου στη Σιάτιστα να τον επισκεφθούμε. Και τι να δούμε: Σφουγγάριζε τις σκάλες της Μητρόπολης.

«Αυτά τα λεφτά που θα 'δινα σε μια γυναίκα τα βάζω στο φιλόπτωχο – κι ύστερα μη ξεχνάτε πως αν ήμουν στο μοναστήρι θα έκανα κάποιο διακόνημα».

Μου διηγήθηκε κάποιος: Ήταν ο πρώτος καιρός που είχε έλθει στη Μητρόπολη. Δεν ήταν ακόμα γνωστός. Πήγε μια Κυριακή σε χωριό στο Βόιο. Τέλειωσε η Λειτουργία. Βγήκε έξω και περίμενε κανέναν να τον μαζέψει για τον πάει στη Σιάτιστα. Αυτοκίνητο δεν είχε μέχρι που πέθανε. Στάθηκε ένας με το αυτοκίνητό του, αυτός που μου τα διηγείται, και του λέει. «Παπούλη που πας»;

Λέει αυτός Σιάτιστα».

«Και εγώ εκεί πάω, αλλά έχω δίπλα μου τη γυναίκα μου. Πρέπει να στριμωχθούμε».

Του λέει ο Δεσπότης. «Στην καρότσα με παίρνεις;

Λέει «Ναι». Ανέβηκε στην καρότσα. Φτάσαμε στη Σιάτιστα. Θέαμα.

Έτρεξαν άνθρωποι. Στάθηκαν μπροστά στον επίσκοπο. Τον βοήθησαν να κατέβει. Χειροφιλήματα.

Ρωτάει ο άνθρωπος. «Ποιος είναι;» «Ο Δεσπότης».

Αρχίζει να κλαίει. «Έβαλα», μου λέει, «τον Δεσπότη στην καρότσα κι άφησα τη γυναίκα μου στο κάθισμα».

Και τέτοια περιστατικά, Στέλιο πολλά.

Αυτός ο Άγιος άφησε περιουσία στη Μητρόπολη. Τα μοναστήρια του. Ατέλειωτες ώρες εξομολόγηση. Η μισή Κοζάνη πήγαινε σ' αυτόν. Αγρυπνίες. Κόσμος από Καστοριά, Γρεβενά, Κοζάνη, Πτολεμαΐδα.

Δυο φορές έκανε τοποτηρητής από 2-3 μήνες και τα γύρισε όλα τα χωριά της περιοχής, εκατόν πενήντα (150) τον αριθμό, από δύο φορές!

Στην Κηδεία του, όταν ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, είπε ότι σήμερα κηδεύουμε έναν άγιο, ο κόσμος όλος φώναξε με μια φωνή τρεις φορές «Άγιος». Ακόμα σηκώνεται η τρίχα μου.

Αυτές τις ημέρες κυκλοφόρησε ένα βιβλίο «Ο Φιλομόναχος Επίσκοπος». Μόλις το πάρω θα στο στείλω.

Χαιρέτα όλους.

Εύχου – Εύχομαι.

Δικός σου,

Παπα-Γιώργης Κοζάνη,

12 Μαρτίου 2006

Πηγές: o-nekros.blogspot.gr– isagiastriados.com